

Folia nr. 04 18.9.09

Meisjes zoals Laura

Meisjes moeten naar school om te leren. En na schooltijd moeten ze naar huis om met thee en koekjes door hun moeder ontvangen te worden en met de poes of hond te spelen en hun huiswerk te doen. Daarna gaan ze naar bed, om negen uur te slapen en om de volgende ochtend, na tandenpoetsen en een verstandig muesliontbijt, weer vrolijk naar school te fietsen. Althans, dat was het ideaal, niet zo heel lang geleden. Ondertussen ziet het meisjesleven er heel anders uit: op het allerlaatste moment moe opstaan (want weer te laat naar bed gegaan), door moeder gebracht of met de tram of bus naar school, met een te zware rugzak en vooral strikt gekleed volgens de laatste tienermode. De rusteloze levens van meisjes bestaan uit voortdurend twitteren en chatten en bellen, liefst ook tijdens de les.

Goed, ik overdrijf, maar niet al te veel. Meisjes zijn kuddedieren. Jongens zijn dat ook, maar de sociale controle tussen meisjes onderling is strenger. Wie niet meedoet aan de mode, te slim is op school, goed wil zijn in contrabas spelen en liever met haar leguaan dan met vriendjes omgaat, ligt eruit. En dat betekent nog meer onzekerheid dan die waar meisjes al vanzelf last hebben. Op de universiteit gaat het meestal beter, want daar treedt in de loop van de jaren een zekere ruimte op voor differentiatie. Waar tienermeisjes allemaal het liefste hetzelfde willen zijn (of denken dat ze dat moeten zijn), kunnen studentes steeds meer de richting kiezen die ze willen, omdat ze niet meer in het nauwe keurslijf van klas en thuis zitten.

In dat licht is het geval van Laura de wereldzeilster echt bijzonder. Niet omdat je terecht grote vragen kunt stellen bij de risico's die haar tocht meebrengt, fysiek en psychisch, en of een vermelding in het Guinness Book of Records daar wel tegen opweegt. Ook niet omdat haar ouders onverantwoordelijk handelen. Maar omdat ze uit het patroon breekt en uitzonderlijk wil zijn, zonder zich iets aan te trekken van wat meisjes van haar leeftijd gewoonlijk verlangen. Even los van de vraag of ze haar tocht zal volbrengen, is het de vraag of dat een goede eigenschap is. Makkelijk is het in ieder geval niet. Uit de biografieën van uitzonderlijk begaafde vrouwen blijkt maar al te vaak hoe eenzaam en ongelukkig zij waren. Wat dat betreft kun je beter maar eerst even een tijdje studeren en je sociale talenten opbouwen.

Louise O. Fresco is universiteitshoogleraar duurzame ontwikkeling.